

„Ben je boos, Clara?”

Geen antwoord — en nog dieper ziet ze omlaag.

„Kom nu” — zegt hij — „hier is je gulden en nu geen kuurtjes meer, hoor!”

Flauwtjes omsluit ze 't geldstuk in haar hand, maar nog ziet ze niet naar hem op. Dan beurt hij haar hoofd flink omhoog en geeft haar een kus op het pruilend mondje. Met 'n ruk trekt ze 't hoofd terug en veegt met een haastige beweging de lippen met haar vlakke hand.

„Wel, wel! — Je bent in je Zondagshumeurtje, vrouwtje!” en nu laat hij haar staan en steekt 'n sigaar aan.

't Is bijna half acht als Hanna door de kindermeid wordt gehaald. Een afscheid van papa is altijd tijdroovend; 't is dan ook het eenige uur van den dag, dat hij 't eigendom is van z'n kinderen. Des daags zijn 't zaken, beursbezoek, enz.; wat later is *hun* rusttijd en *zijn* uur van uitspanning, van vriendschapsvertoon, van samenzijn met anderen of „zich geven” aan de maatschappij.

„Maar 't uurtje tusschen „zaken” en „uitgaan” is voor hem het glanspunt van den dag. Meest vereischt het nerveus gestel zijner vrouw, dat juist *die* tijd aan *haar* rust moet worden gegund en tegen het uur, dat de kinderen in hun bedjes gaan, verschijnt ze weder in de huiskamer.

't Is acht uur, als ze bleek, maar toch keurig gekleed in de deuropening staat. Even overziet ze de kamer en nu vraagt ze, een weinig teleurgesteld: „Zijn ze al weg? 't Is toch zóó laat niet?” — en met een oogopslag naar de pendule — „Acht uur? Heb ik dan zóólang geslapen?” Ik heb me toch in minder dan een half uur gekleed!”

„Je hebt den tijd aan je zelf, vrouwtje, 't doét er immers niet toe!”

't Doet er wèl toe, ten minste voor elke huishoudende vrouw; er is met „„vier”” zoo iets te beredderen! Geloof je 't wel?”

„Natuurlijk, m'n beste, en tob er niet over! Als 't te druk is, komt er nog maar een meid bij!”

„Hè Hans, nóg al meer ellende; dàt meen je niet. Juist de meiden zijn 't grootste kruis en nu ga je zeggen, om er al weer een bij te nemen!”

En verwijtend ziet ze hem aan, even stilstaand voor de tafel, vóór dat ze in 't mooie stoeltje plaats neemt en voor beiden 'n kop thee inschenkt. Langzaam vult ze de kopjes en nu 't stil blijft, herhaalt ze:

„Dàt meen je niet!”

Evenwel 't gaat voor hem verloren. Met den rug naar haar, ziet hij in 't duister van den tuin en fluit zachtken's 'n melodie.

„Henri!”

Snel keert hij zich om.

„Wel?”

„Je thee!” —

Ten tweede male dien dag betrapt hij zich op gepeins en droom'rig zich verliezen, in vorm aannemende gedachten en aan hem opdringende malaise.

— Wat Wat dan toch. 't Is niets financieels, niets de kinderen betreffend.

„Bovendien” — zegt Eva — „een derde meid nu ja, gebruiken kan